

Dijous 20 de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mt 22,1-14): En aquell temps, Jesús proposà aquesta altra paràbola als grans sacerdots i als notables del poble: «Amb el Regne del cel passa com amb un rei que celebrava el casament del seu fill. Va enviar els seus servents a cridar els convidats a les noces (...). Aleshores el rei va entrar a veure els convidats i s'adonà que allí hi havia un home que no duia vestit de noces, i li digué: 'Amic, com és que has entrat aquí sense vestit de noces?'. Però ell va callar. Llavors el rei digué als qui servien: 'Lligueu-lo de mans i peus i llanceu-lo fora, a la tenebra; allà hi haurà els plors i el cruixit de dents' (...).».

El "càstig de Déu"

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)

(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui escoltem del Senyor una paraula que, d'entrada, sembla "no encaixar" amb el seu Amor misericordiós: el "càstig". Però els seus càstigs no són com els nostres, en el sentit que Déu no estableix multes policials i li agradi perjudicar-nos. L'expressió "càstig de Déu" manifesta que he errat el bon camí i poden sobrevenir-me conseqüències posteriors per haver seguit falses petjades i abandonar la vertadera vida.

En el llenguatge diví, el càstig és la situació en la que entra l'ésser humà quan s'allunya de la seva autèntica essència, o quan no respecta la dignitat de l'altra persona, tot oferint l'espatlla a la veritat... Aleshores, l'individu utilitza la seva llibertat, sí, però també abusa d'ella. Per aquest fals camí l'home trepitja allò per a la qual cosa ha estat creat, tot destruint-se a si mateix.

—Senyor, Vós sou el meu Creador, que heu vingut a nosaltres deixant la vostra petjada a la terra. Feu que hi vegi en les vostres petjades el meu camí.